

Ressò

febrer 25

Resorgim de les brases

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Llum que es revela a les nacions

En el Càntic de Simeó (Lc 2,29-32), la figura d'aquest venerable ancià expressa una profunda experiència de pau i alegria en reconèixer la «*Llum que es revela a les nacions*» en la persona de Jesús. Aquesta llum no és només una revelació espiritual, sinó també una crida a la transformació de tota la realitat humana. Simeó, un home just i piadós, havia esperat tota la seva vida per veure el Salvador promès, i en el moment en què els seus ulls el van trobar, va veure no només la redempció d'Israel, sinó també la salvació per a tots els pobles.

El Càntic de Simeó ens invita a viure una fe activa i compromesa, especialment des de l'experiència única de la maduresa. Els membres del moviment de Vida Creixent som conscients de la importància de la nostra llum interior, que ha de brillar a mesura que enve- llim. No només perquè ho necessitem per a la nostra pròpia vida espiritual, sinó perquè la nostra llum té la missió de brillar per a aquells que ens envolten, especialment per a aquells que, com Simeó, busquen la veritat, la pau i la redempció. A mesura que avancem en l'edat, molts de nosaltres som testimonis de com la fe es va aprofundint i perfeccionant. A la vida dels grans, en molts moments de soledat, es revela una llum que, lluny d'esvair-se, es fa més intensa i radiant. Aquesta llum és la presència de Jesucrist, que ens guia i ens dona força per continuar compartint l'amor de Déu, no només amb les nostres paraules, sinó també amb les nostres accions. Simeó i Anna, com a patrons de Vida Creixent, ens recor- den que l'espiritualitat no té edat. Amb el temps, la nostra saviesa espiritual pot convertir- se en una guia per a les noves generacions i una font d'inspiració per als qui, com nosaltres, busquen Déu en el camí de la vida.

Com Simeó i Anna, també nosaltres som cridats a viure amb l'esperança de la ma- nifestació de la llum de Déu. Aquesta llum ens transforma, ens impulsa i ens convida a ser testimonis del seu amor. En aquest camí de vida creixent, no només esperem veure la salvació, sinó que tenim la responsabilitat de compartir-la amb el món, especialment amb els qui més ho necessiten. Que Simeó, amb el càntic que proclamà, ens sigui inspiració per a continuar sent llum per a les nacions, un reflex de l'amor de Déu que no té fi.

*Mn. Joaquim Meseguer García, rector de Sant Pere i arxipreste de Rubí,
Consiliari de Vida Creixent de la Diòcesi de Terrassa*

Espai de reflexió i pregària

Salm 35. Acusa, Senyor, els qui m'acusen

Programa d'un cristià no-violent:

Em fan violència, física i moral, injustament. Des de la tortura fins a la calúmnia. Amb l'ajut de Déu, que envia el seu àngel per confortar-me, els venceré. Però no amb les seves mateixes armes, sinó tornant-los bé per mal, pregat per ells i fent-los veure la injustícia que cometen amb mi i amb molts altres fins que, plens de confusió i de vergonya, se'n penedeixin.

Acusa, Senyor, els qui m'acusen,
combat contra els qui em combaten;
pren l'escut i el broquer,
aixeca't, vine a ajudar-me!
Branda la llança,
barra el pas als qui em persegueixen.
Senyor, digues-me:
«Jo et salvaré.»
Que quedin defraudats i avergonyits
els qui volen la meva mort.
Que se'n tornin plens de confusió
els qui es proposen fer-me mal.
Que siguin com la palla a mercè del vent
i que els encalci l'àngel del Senyor.
Que trobin fosc i rellescós el camí
i que l'àngel del Senyor els persegueixi.
No tenien motiu per a posar-me parany
ni per a obrir clots on perdés la vida.
Que es trobin tot d'una en el desastre,
que els atrapin els paranyes que em posaven
i caiguin als clots que han obert.
Però jo celebraré el Senyor,
m'alegraré perquè ell em salva;
proclamaré amb totes les forces:
«Senyor, qui és com tu?
Tu defenses el pobre contra el poderós,
el pobre desvalgut contra qui el roba.»
Es presenten testimonis maliciosos,
m'interroguen sobre coses que no sé;
em tornen mal per bé,
tothom m'abandona.
Quan ells estaven malalts,
jo em vestia de sac en senyal de dol,
m'afligia i dejunava,
no deixava de pregar;
arreu anava trist i abatut,
com si es tractés d'un germà o d'un amic,
com si plorés la pròpia mare.

Gabriel García Márquez

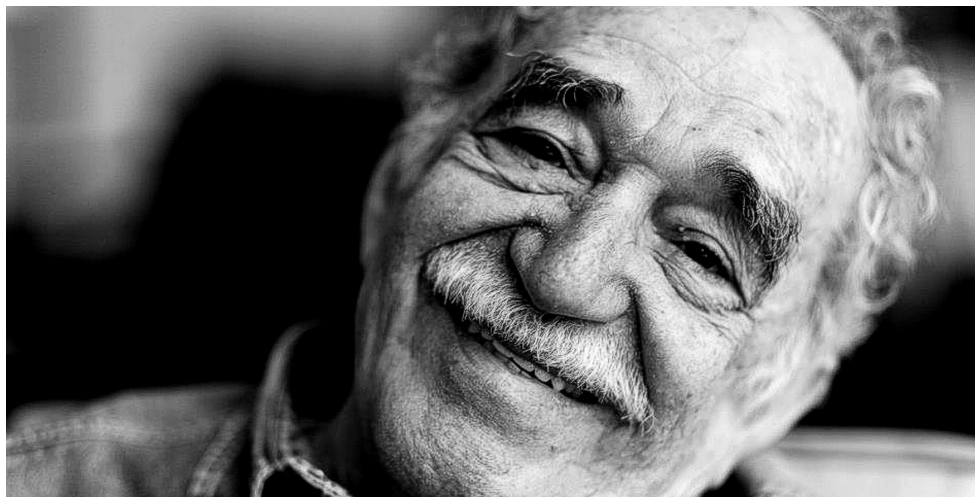
En la familia ya saben que yo suelo regalar libros, sobre todo a los niños. La interlocutora es la madre que, o elige obra o pregunta a la niña o niño que libro quiere. A medida que van creciendo varían la petición: algún niño deportista pide una pelota de basket y alguna niña prefiere ropa o algún adorno...

Este año me ha sorprendido la petición directa de dos, niña y niño, pidiendo un libro cada uno. Y no un libro cualquiera sino uno bien concreto. Una jovencita me ha pedido el libro de Gabriel García Márquez, ***Cien años de soledad***. Me sorprendí gratamente.

Como es mi costumbre, al regalar un libro lo leo o lo ojeo, si ya me es conocido. Hacía años que había leído esta obra y me gustó darle un vistazo antes de entregarla.

Todo esto me hizo pensar en la buena literatura, el buen modo de escribir de este premio Nobel, Gabriel García Márquez, “Gabo” para los amigos. Repasando el libro, me vinieron a la memoria sus otras obras y una en especial que recomiendo y, que tal vez, ya conocéis. Me refiero a: ***El coronel no tiene quien le escriba***.

Además de su buen decir, que es espléndido, la obra no es muy larga y refleja muy bien la posición crítica del autor acerca de los abusos del poder, que utiliza a los humanos en nombre de una idea, para su propio provecho en la adquisición de ganancias y más poder, y...luego de utilizarlos, los desecha, ignora y descarta.

La historia es sencilla pero también patéticamente real: En un pueblo sudamericano un viejo coronel que participó en las guerras civiles, junto al bando que resultó ganador, se halla en la pobreza más absoluta junto a su mujer, tras el asesinato de su hijo que sostenía a la familia con su trabajo. Escribe, repertidamente, al gobierno al que ayudó a alcanzar el poder, solicitando el reconocimiento de su apoyo mediante una pensión que le permita sobrevivir, pero... espera en vano la respuesta.

Hace unos años, en Barcelona, vi un montaje teatral de este relato que me impactó por su fuerza.

Aviso que es un texto triste, penoso, patético, que se mueve siempre entre una debilitada esperanza y una creciente desesperación.

En estos tiempos en que vemos a los poderes (de todo tipo) machacar a las personas, me parece necesario recobrar el texto. Aunque acabemos leyéndolo con la indignación en el corazón y las lágrimas en los ojos.

María Jesús Ramos Narro

Espai de reflexió i pregària

Aturar-se. Cicle C. El míting de Nazaret

Hem celebrat les festes del naixement de Jesús. Ell va néixer sota el poder: el Cèsar fa empadronar Jesús a la ciutat de David, a Betlem. Avui, l'evangelista Lluc ens presenta el Mestre a Nazaret on s'havia criat.

Tothom ja l'esperava; la seva popularitat era coneguda arreu. El poble l'aplaudia. Aquell dia era dissabte. Com tenia costum, Jesús anà a la sinagoga, lloc de reunió per llegir la paraula de la Sagrada Escripura i per a la pregària.

Si hi havia algun personatge, a ell li tocava llegir. Així, doncs, a Jesús li donen el volum del profeta Isaïes, on hi trobà aquestes paraules: -Avui porto la bona Notícia als marginats. M'han enviat a proclamar als captius la llibertat, als cecs, el retorn de la llum, i a deixar en llibertat els oprimits.

Aquest fou, en resum, el primer míting de Jesús. I mai tan actual, avui com quan fou pronunciat. Tots els polítics porten projectes d'alliberament a la butxaca; però són projectes parcials i projectes de tirania.

L'alliberament de Jesús és total, abasta tot l'ésser humà. L'alliberament no és total si només resol el problema del pa i no promou la fam dels ideals per a tenir raons per viure. Aquest és el sistema permissiu actual: entabanar els afanys per a ser lliures amb llibertats "parcials" (plaer, diversions, promeses electoralistes) per a després manipular la llibertat de les persones.

Només és lliure aquell que sap on va.

Mn. Pere Arribas-diaca

Espai de reflexió i pregària

Catequesi del Papa: “La fe”

Després de l'episodi al llac de Galilea, Jesús reprèn als apòstols: “Per què sou tan covards? Encara no teniu fe?”. (Mc 4,40).

No tothom té fe, fins i tot nosaltres que som creients, sovint ens adonem que només en tenim una petita reserva. Jesús ens podria reprendre amb freqüència, com als seus deixebles, per ser “homes de poca fe”.

La fe és el do més feliç, l'única virtut que se'ns permet envejar. Qui té fe està habitat per una força que no és només humana, la fe “suscita” en nosaltres la gràcia i obre la ment al misteri de Déu.

Jesús també va dir als seus deixebles: “Només que tinguéssiu fe com un gra de mostassa, diríeu a aquesta morera: ‘Arrenca't de soca-rel i planta't al mig del mar’, i us obeiria” (cf. Lc 17,6). Per això també nosaltres, com els deixebles, repetim: “Senyor, augmenta la nostra fe”(cf. Lc 17,5).

És una bonica pregària: “Senyor augmenta la nostra fe”.

M Dolors Coscojuela

Agenda 2025

Març

Dijous 6:

Reunió d'animadors a les 17:00h.
"Siervas de Maria", Carrer Enric Granados, 16.

Tema VII. Renovem la fidelitat i el compromís.

Abril

Dijous 3:

Reunió d'animadors a les 17:00h.
"Siervas de Maria", Carrer Enric Granados, 16.

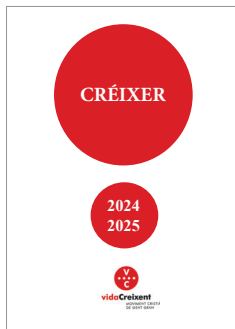
Tema VIII. Pas a pas vers la vida.

Maig

Dijous 8:

Reunió d'animadors a les 17:00h.
"Siervas de Maria", Carrer Enric Granados, 16.

Tema IX. Renovem la fidelitat i el compromís.

TEMARI DEL CURS 2024-2025 "Créixer"

Com a suport a les reflexions de grup, podeu descarregar els materials del temari al nostre web:
www.vidacreixent.org/temari

Podeu contactar amb nosaltres a través del telèfon:
682 835 093

